

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2006 r., sygn. akt 13/06

Teza: Zaświadczenie lekarskie dołączone do wniosku obwinionego o odroczenie rozprawy przed sądem II instancji powinno odpowiadać wymogom przewidzianym w art. 117 § 2a oraz Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 czerwca 2003 r. w sprawie warunków i trybu usprawiedliwiania niestawiennictwa oskarżonych, świadków i innych uczestników postępowania karnego z powodu choroby oraz sposobu wyznaczania lekarzy uprawnionych do wystawiania zaświadczeń potwierdzających niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie (Dz. U. Nr 110, poz. 1049), ponieważ nie w każdym przypadku niezdolność do świadczenia pracy pociąga za sobą brak możliwości stawienia się na wezwanie organu procesowego.

„Przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lipca 1998 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego w stosunku do adwokatów i aplikantów adwokackich (Dz. U. Nr 99, poz. 635) nie zawierają odrębnego uregulowania kwestii usprawiedliwiania nieobecności uczestników postępowania z powodu choroby. Stosownie zatem do przepisu § 1 ust. 3 powyższego Rozporządzenia mają w tym zakresie zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania karnego, a to art. 117 § 2a oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 czerwca 2003 r. w sprawie warunków i trybu usprawiedliwiania niestawiennictwa oskarżonych, świadków i innych uczestników postępowania karnego z powodu choroby oraz sposobu wyznaczania lekarzy uprawnionych do wystawiania zaświadczeń potwierdzających niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie (Dz. U. Nr 110, poz. 1049), wydanego na podstawie art. 117 § 4 k.p.k.

Wbrew stanowisku zaprezentowanemu w kasacji zaświadczenie lekarskie stwierdzające niezdolność do pracy, dołączone do wniosku obwinionego o odroczenie rozprawy odwoławczej, nie spełnia wymogów przewidzianych powołanymi wyżej przepisami procedury karnej. Jest oczywiste, że niezdolność do pracy nie zawsze pociąga za sobą niemożność stawienia się w sądzie. Zaświadczenie o jakim mowa w art. 117 § 2a k.p.k. musi potwierdzać niemożność stawienia się na wezwanie organu prowadzącego postępowanie. Zaświadczenie takie może być wydane tylko po okazaniu wezwania (§ 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 czerwca 2003 r.), które w zaświadczeniu musi być opisane (załącznik do tego Rozporządzenia).

Należy też przyjąć, że każdy lekarz, wystawiający zaświadczenie o niezdolności do pracy, poinformowany o tym, że ma ono służyć również usprawiedliwieniu nieobecności w sądzie,

wystawiłby dodatkowo zaświadczenie spełniające wymogi określone w powołanym Rozporządzeniu, albo skierowałby ubiegającą się osobę do lekarza upoważnionego do wydania takiego zaświadczenia.”